

- 1) *Fortsættelse af første Behandling af:*
Forslag til Lov om Afrustning m. v.
- 2) *Første Behandling af:*
Forslag til Lov om Oprettelse af et Vagt-korps.
- 3) *Første Behandling af:*
Forslag til Lov om Statsmarinen.

Mødet hævet Kl. 5⁴⁵.

36te Møde.

Torsdag den 27. November Kl. 7.

Første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Afrustning m. v.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):
Det har ikke kunnet andet end glæde mig at se den store Interesse, hvormed de Forslag omfattes, som blev fremsat af mig om Afrustning og om Oprettelse af et Vagtkorps og en Statsmarine. Det er nu 7de eller 8de Møde — jeg er ikke rigtig klar over hvilket —, i hvilket disse Forslag behandles, og fra alle Sider har man deltaget i Diskussionen med stor Interesse og meget indgaaende. Det har glædet mig, fordi jeg til en Begyndelse ikke var helt sikker paa, om det betød noget, naar det f. Eks. af det ærede Medlem Hr. Pürschel blev erklæret, at disse Forslag kun havde det ene Formaal at liste Folk til at tale om noget andet, og naar man meddelte, at de var af en saadan Art, at der overhovedet ikke var Tale om, at man kunde diskutere dem. Jeg maa sige, at hvis det havde været Hensigten, kunde jeg kun takke det ærede Medlem Hr. Pürschel, fordi han havde imødekomet vort formentlige Ønske ved at tale om noget andet.

Det har vist sig, at disse Forslag er omfattet med Interesse fra alle Sider, og

jeg kan sige, at i de sidste Udtalelser, der fremkom fra Ordførerne, var der en Frygt, der var større end noget andet: man var bange for, at det skulde gaa for let for de Radikale og Socialdemokraterne at opnaa Enighed. Man begyndte med at fortælle de Radikale, hvor generende, hvor ydmygende det vilde være for dem, at de her skulde bøje sig for Socialdemokratiets Krav, fravige deres gamle Standpunkter og bøje sig for det, Socialdemokratiet ønskede; og da man var kommet tilstrækkelig langt i saa Henseende, begyndte man at fortælle, hvorledes det vilde knibe for Socialdemokraterne at sluge smaa radikale Miner, og man havde saadanne forskellige Ting, hvor man fortalte, hvor slemt det vilde være for os. Jeg tror, at disse Ængstelser kan vore Modstandere spare sig. Jeg er ganske overbevist om, at der i saa Henseende ikke vil blive nogen Vanskelighed for det radikale Venstre og Socialdemokraterne, saa lidt som det vilde have voldt Vanskeligheder i 1922 at enes om et fælles Forslag, thi i Grundprincippet har vi stadig været enige.

Men samtidig vil jeg sige, at forskellige Udtalelser, som er fremkommet senere, giver mig Anledning til i Dag yderligere at understrege min tidligere Udtalelse om, at vi selvfølgelig er villige til Forhandling til alle Sider. Den Udtalelse, der faldt fra Venstres Ordfører, første Gang han havde Ordet, var saa krigerisk, saa udfordrende, saa langt ude, at han distancerede de Konservative, gik ud til højre for dem i sine Rustningsbestræbelser, i sin Rustningsiver. Men der er senere kommet Udtalelser, hvor man erklærede, at man ogsaa fra Venstres Side var villig til en Realitetsforhandling om disse Forslag. Og dér kan jeg da sige, at jeg er selvfølgelig ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i det ønskelige i at faa saa stor en Tilslutning som muligt for disse Lovforslag; medens jeg mener, at det bør være Flertallet i et Land, der bestemmer, hvordan Spørgsmaalet om Landets Forsvar skal ordnes, saa erkender jeg, at jo stærkere dette Flertal er, jo flere der samler sig om en Ordning, jo bedre, jo mere betryggende er det, og jo varigere kan vi haabe, at Ordningen vil blive.

Derfor vil jeg sige, som jeg sagde første Gang, at skulde det kunne lykkes ved en Forhandling at naa til en Ordning, der kunde samle flere, vilde det i lige saa høj Grad glæde mig, som jeg forstod af de Radikales Ordfører, at det vilde glæde ham; man udtalte jo, at man ogsaa indenfor det radikale Parti var villig til en saadan Forhandling.